

CONTES PER UN

ESTIU LECTOR

LECXIT
LECTURA PER A L'ÈXIT EDUCATIU

CONTES PER UN ESTIU LECTOR

Moltes gràcies als **més de 400 nens i nenes** que han participat en el concurs de contes breus Guanyem un estiu lector. Agraïm la col·laboració de les escoles i biblioteques que han animat als infants a participar-hi. Ha estat un plaer rebre uns escrits tan bonics i engrescadors.

Des del **projecte LECXIT** ens fa molta il·lusió presentar-vos els 5 contes guanyadors, identificats amb un , i 15 més que hem seleccionat d'entre totes les propostes participants. De ben segur ens faran volar la nostra imaginació aquest estiu.

La Polsera

Max Trullols, 11 anys
ESCOLA LA VILA – GIRONA

Hi havia una vegada un nen que es deia Nil, tenia 12 anys, no li anaven gaire bé els estudis. Jugava a bàsquet, però no era molt bo. Un dia en Pau, el seu millor amic, li va regalar una polsera. El va mirar fixament i li va dir:

- Aquesta polsera és màgica, però has de posar de part teva.

El dissabte en Nil tenia partit de bàsquet, es va posar la polsera i va ser dels millors.

Tocaven els exàmens finals i amb la motivació del braçalet, va estudiar i estudiar. Ho va aprovar tot. En Nil estava molt agraït al seu amic. Li tocava jugar l'últim partit, tot anava bé, però de cop se li va trencar la polsera.

Estava nerviós i no sabia què fer, però el seu amic li va dir:

- La polsera no és màgica. Tot el que has aconseguit ho has fet tu!

En Nil va agafar la pilota i va anotar el tir decisiu. Tots estaven molt contents de guanyar el partit i en Nil havia après a confiar en ell.

Un dia a la Serralada de Marina

Els i les alumnes de 5è A

ESCOLA WAGNER – SANTA COLOMA DE GRAMANET

Hi havia un grup d'amics i amigues que van anar a la Serralada de Marina d'excursió. Volien passar un dia divertit.

Un cop allà, van començar a caminar i es van endinsar al bosc. Els nens i nenes van continuar caminant perquè volien arribar a un prat, que estaria més il·luminat, i allà podrien esmorzar.

Finalment, van arribar i van seure. Mentre menjaven, van veure uns moviments estranys entre els arbres. De sobte, van aparèixer uns personatges que els van espantar moltíssim: eren personatges de pel·lícules de terror!

- Ahhhh!! – van cridar.

Els nens i nenes van córrer cap al Monestir de Sant Jeroni. Aquells personatges els perseguien! Quan van arribar, van veure cotxes, càmeres, grues i moltes persones... Què era allò? Aleshores es van adonar que estaven gravant una pel·lícula. De sobte, van aparèixer els personatges i van veure que només eren persones disfressades. Finalment, els nens i nenes es van poder fer fotos i veure com gravaven algunes escenes. Va ser un dia divertit i diferent a la Serra de Marina.

La fi del món

Eloy Crusat, 10 anys

ESCOLA CÈLIA ARTIGA – REUS

Un 1 de gener de l'any 3550, a la ciutat de Reus, més concretament a la A.E.I (Agència Espies Infiltrats), en Marc, la Paula, l'Eric i la Lucia estaven celebrant el cap d'any, però hi havia una cosa que no sabien... S'aproximava la fi del món! De sobte les alarmes de l'agència van sonar, i tota exaltada la Paula va dir:

Què passa?

- No ho sé! - Va dir en Marc.

La Lucia tota nerviosa va cridar:

- La fi del món està arribant, el Sol s'està aproximant massa!

- Hem de construir una màquina per allunyar-lo, els plànols van ser amagats fa molts anys en un lloc desconegut i el meu avi crec que en té un! -Va exclamar l'Eric.

- Anem a buscar-lo! -Cridà la Lucia.

Els espies van marxar cap a la casa de l'avi de l'Eric i allí van trobar el misteriós plànol. Era d'una màquina d'aire gegant. De tornada a l'agència van aconseguir reunir totes les peces i van començar a construir-la, però, una vegada acabada, van veure que enlloc d'expulsar aire l'absorbia! Fet que va apropar més el Sol. Amb aquest punt de xocar contra la Terra i a contrarellotge, van aconseguir desmuntar la maquina i corregir l'errada. Finalment van salvar la terra i el Sol va tornar al seu lloc.

La moto voladora

Uriel Rodríguez, 11 anys
ESCOLA PINYANA – ALFARRÀS

Hi havia una vegada a la prehistòria un dinosaure que es deia T-rex i anava amb moto! Però no una moto normal si no que una moto voladora!!! Ho aprofitava molt perquè arribava puntual a tots els llocs. A les carreres sempre guanyava, fins i tot contra el seu millor amic velociraptor. Fins que un dia es va cansar de no caminar i va intentar baixar de la moto, però de tant de temps que no estava de peu no podia. Va estar intentant-ho però no ho aconseguia i va anar a dir-li als seus amics que si el podien ajudar. Tots convençuts van intentar-ho i ho van aconseguir, però quan es va aixecar es va caure al terra perquè no se'n recordava de caminar! I com que els seus amics volien fer tot el possible per ajudar-lo, també van intentar que camini però no podien aconseguir-ho i van dir que sol podien fer una cosa i era... Dir-li a la mare que despertés al Joan que estava somiant! Entre dinosaures i somni aquest conte s'acabarà. :D

Conec una sirena

Maria Bachero, 7 anys

BIBLIOTECA JOSEP PICOLA - INSTITUT ESCOLA MESTRE ANDREU
SANT JOAN DE LES ABADESSES

Hola, em dic Maria i sempre he somiat ser una sirena. Tot va començar un matí de primavera. M'estava banyant al mar quan de sobte vaig veure una cosa entre les ones. Em vaig submergir a les profunditats del mar. No m'ho podia creure. Era una sirena. Li vaig dir:

- Hola, em dic Maria. Tu com et dius?

Ella em va dir:

- Em dic Marina. - I mentre agitava una corona.

Estava sorpresa que fos una princesa sirena. Després d'ensenyar-me el castell ja era fosc, però li havia promès que vindria cada dia.

Però un dia no hi era. La vaig començar a buscar i la vaig veure enganxada entre les xarxes. Vaig córrer a buscar unes estisores. Des d'aleshores ens hem fet inseparables. Gràcies a ella he conegut el fons marí, peixos, cavallets de mar, dofins, taurons, balenes, pops... però estic trista de veure deixalles al mar. ENTRE TOTS L'HEM DE CUIDAR!

De París al no res

Yaiza Cepeda, Abril Nieto i Leyre Tena, 9 anys
ESCOLA CHARLES DARWIN – EL PRAT DE LLOBREGAT

En un hotel de París l'any 2055 quatre nenes, la Leyre, l'Abril, la Yaiza i la Carla es van llevar i van veure que l'hotel estava tot sol, no hi havia un ànima. De sobte van treure el cap per la finestra i a fora no hi havia absolutament res de res, ni tendes, ni persones, fins i tot havia desaparegut la Torre Eiffel.

En aquell moment, una ombra negra li va acaronar l'espatlla a la Carla. Va cridar molt fort i es va començar a tornar de color transparent, estava desapareixent. Les altres tres nenes van començar a pensar que allò que li havia passat a la Carla, podria ser el motiu per el qual el món havia desaparegut, però perquè l'hotel seguia sense desaparèixer... Hi havia moltes preguntes a respondre i per això van anar a una biblioteca molt antiga que estava dins l'hotel.

Allà van veure un llibre que es titulava: la història no explicada. Llegint i llegint van trobar que a l'any 2021 just després de que la humanitat lluités i guanyés a un virus anomenat Coronavirus, va arribar una cosa pitjor...L'ombra negra....

T'animes a continuar la història?

El llibre encantat

Deivit Poma i Soulayman Zliouel, 10 anys

ESCOLA TORRE LLAUDER – MATARÓ

Hi havia una vegada uns nens, en Marc i en Pol, que estaven jugant al parc fent uns castells de sorra, en Marc va trobar un llibre i el va obrir. A l'obrir-lo els dos nens van desaparèixer de cop, van començar a baixar per una rampa i van caure per un pou. Quan es van aturar i van obrir els ulls, van veure que portaven una altra roba i tot al seu voltant estava ple d'animals salvatges i de gent dolenta: barallant-se i dient-se coses lletges.

Els nens es van espantar molt perquè no sabien què els passaria, així que es van escapar. Després van tenir la mala sort que uns caçadors, que també eren dolents, els volien segrestar, aleshores van tornar a córrer molt.

En Pol, mentre corria, va tenir la gran idea de provar de tornar a obrir el llibre i quan el va obrir tot el seu voltant es va transformar en PAU, els dolents es van fer amics, els animals es van relaxar i van anar a jugar tots junts contents i feliços.

Jugar sense internet

Raul Jiménez, 11 anys

ESCOLA JOSEP BOADA – RIUDARENES

Hi havia una vegada un nen que es deia David que sempre s'enfada-va perquè a l'escola se'n reien d'ell, ja que a casa seva no tenia internet i no podia jugar a videojocs en línia. Ell s'havia acostumat a viure sense internet, jugava a fora amb els nens que vivien vora de casa seva.

Els companys de l'escola no entenien com podia estar sense internet, sense mòbil, sense YouTube i sense una consola. Se'n reien d'ell perquè es pensaven que la seva vida sense aquests invents era avorrida.

Un dia, els pares d'en David li van fer una festa d'aniversari, i van convidar als nens del seu barri i de l'escola. La festa la van fer en un camp prop de casa seva. Van fer una gimcana amb proves, van jugar un partit de futbol, a estirar la corda, al joc del mocador...

Quan van tornar a casa se'n van adonar que havien passat una gran tarda de jocs i de riures sense la necessitat de tenir internet.

Tots van desitjar poder tornar a quedar amb en David per continuar jugant.

Un somni fet realitat

Ainhoa Guaman, 11 anys

ESCOLA PRAT DE LA RIBA – REUS

L'Alessandro era un nen que li agradava molt ballar, especialment li agradava el ballet, però el seu pare li deia que allò era per a nenes. Un dia va decidir anar a una acadèmia de ball que estava a prop de casa seva per veure la gent ballar. Es va quedar enamorat d'aquells moviments. Ell sabia que algun dia ho aconseguiria!

Com hipnotitzat per el ball d'aquelles joves, el noi va entrar-hi. Es va trobar amb la presència malcarada d'una dona que li va dir que allà només hi podien entrar nenes i que l'acadèmia no era un lloc per a nens.

L'Alessandro va marxar cap a casa molt trist i aguantant-se les llàgrimes, no entenia perquè els nens no podien ballar. Des d'aquell dia, l'Alessandro va començar a ballar al pati de casa seva amb el suport incondicional de la seva mare.

Va lluitar molt i quan es va fer gran va obrir una acadèmia de ballet on podien entrar nens i nenes i va estar molt orgullós d'haver aconseguit el seu somni.

La família Caputxet

Alumnes de la classe de 3r

ESCOLA SEGIMON COMAS – SANT QUIRZE DE BRESORA

Els protagonistes d'aquesta història, el Caputxet i la Caputxeta, viuen en una casa de pagès al planeta Mart. Treballen de taxistes espacials portant gent de la Terra a Mart amb un cotxe volador. Sempre porten una caputxa de protecció per la velocitat. Per això els diuen "la família Caputxet".

Els germans Caputxet tenen una missió: portar fruites alienígenes als terrícoles.

Comencen el viatge i, de sobte, es troben una pluja d'asteroides. Xoca un asteroide sobre la nau-taxi i els desvia cap al planeta JÚPI-TER. Llavors, just abans d'arribar, se n'adonen que un alienígena els està xuclant la benzina!

Sort que a la nau porten un caça-asteroides que els permet agafar-ne un i convertir-lo en benzina per poder arribar a Júpiter.

De sobte, l'alienígena xupa-benzina cau a Júpiter amb la panxa plena i es trenca les potes.

Decideixen arribar a un acord: Ell els hi donarà la benzina i ells l'ajudaràn a curar-se i a buscar una feina perquè no torni a agafar coses dels altres.

I conte contat...els alienígenes i el caputxet i la caputxeta s'han ajudat.

Un dia diferent

Nora Dencàs, 9 anys

ESCOLA LES ARRELS – MAÇANET DE LA SELVA

No pot ser! Acabo de despertar-me, he anat al lavabo i, quan m'he mirat al mirall, he vist que no sóc jo! Vull dir que sóc jo però en un altre cos! Però no en un cos qualsevol. No. Sóc al cos de la meva mare!

Vaig a la meva habitació i trobo a la Nora, o sigui, a mi. La desperto intrigada. Ens mirem i cridem alhora: ARGHHHH!

Què ens ha passat? No ho sabem.

Però avui em toca fer de mare i, a la meva mare, de filla.

Que bé! Sóc GRAN!

Pensava que seria divertit. Però no... Haig de portar els nens a l'escola, netejar, anar a treballar... Uf! Estic esgotada!

Quan la meva mare surt de l'escola diu:

- Feia anys que no gaudia tant!

Vaig a dormir cansada. L'endemà, quan em desperto, me n'adono que tot ha estat un somni!

Quan veig a la meva mare, la miro, l'abraço i em surt dir-li: GRÀCIES!

Un problema animal

Ivan Monrós, 9 anys

INSTITUT ESCOLA BARNOLA – AVINYÒ

Un dia el gos Tro va anar al restaurant del bosc.

La cambrera es deia Llimona i era una fura que li encantava fer suc de llimona.

- Llimona em podràs fer un suc? -va dir el Tro.
- És clar que sí.

Poc a poc el restaurant es va anar omplint d'animals. De cop i volta va entrar el gat Takashi conegut per les seves arts marcial i va anar a la taula del Tro.

- Tu gos! que no saps que jo sec cada dia aquí per berenar?
- No penso marxar perquè ho diu un gat tossut.

El Bernat i la Llimona els van anar a aturar.

- En aquest restaurant serà que no hi ha lloc!
- No podeu seure junts a berenar? Encara que sigueu diferents no passa res i us podeu fer companyia.

Al final el gat i el gos van berenar per primer cop junts i diu la història que a partir d'aquell dia sempre ho han fet, per això tots els contes acaben"vet aquí un gat, vet aquí un gos aquest conte ja s'ha fos."

L'Elena de Mont-ras

Andrea Requena, 8 anys

ESCOLA TORRES JONAMA – MONT-RAS

Temps era temps quan els animals parlaven i les persones callaven, l'any 1932 en un poble molt i molt petit que es deia Mont-ras hi havia una dona que es deia Elena.

L'Elena cultivava hortalisses i fruites, en especial carrotes, tomàquets, peres, pomes, bròquils, etc. També tenia un ramat d'ovelles i dos gossos, un Golden Retriever i un Border Collie, que l'ajudaven amb el ramat. L'Elena venia les seves fruites verdures i hortalisses.

Però vet aquí un dia, que un home va descobrir el poble de Mont-ras i cada vegada el coneixia més gent. Aquest poble era gentil i tranquil. En aquell poble tothom era feliç, fins que un dia va arribar un tornado, es va emportar cases, ramats i persones. Tot era una desgràcia però el poble de Mont-ras, com que era tan i tan fort, al final va aconseguir salvar-se, i també va salvar l'escola.

Al final tot va anar molt bé i el poble de Mont-ras va ser feliç per a tota la seva vida.

I conte contat, conte acabat i aixeca la mà si t'ha agradat.

La llibrèl·la

Jaume San Nicolàs, 9 anys, i Pere San Nicolàs, 11 anys

BIBLIOTECA SANT VALENTÍ – NAVARCLES

La llibrèl·lula costa molt de domesticar. Quan l'agafes amb el caça llibrèl·lules, se't torna a escapar. Ho has d'intentar diverses vegades i amb un llibre a la mà, per cridar-li l'atenció i, així, ho aconseguiràs. Però compte, no la facis enfadar, perquè un bon cop d'ales de llibre et donarà. No et demana gran cosa per poder-la mantenir, amb un carnet de biblioteca i un prestatge ben atapeït de llibres en té prou per subsistir. Li agrada la sopa de lletres, i els mots encreuats, i pels dies de festa un pastís ple de mosquits i escarabats. I per beure, què li deu agradar? Un got de tinta xina ja li pots preparar! Als exàmens de llengua sempre guanyarà, com que tot el dia està entaforada de llibres, tot ho sabrà. I ara vol muntar una escola de català per poder ajudar a la gent que més ho necessitarà. Explica històries, si vols te'n pot ensenyar i quan ja en sàpigues, les podràs explicar. Ja ho veieu, la llibrèl·lula és molt bona companya, sap narrar molt bé, sempre t'ajuda i es porta molt bé!

El cor i el núvol

Odin Sifuentes, 8 anys

ESCOLA GOYA – TERRASSA

Hi havia una vegada un cor que volia veure el món des de dalt. El cor es deia Bop i vivia a una ciutat anomenada Cubi.

Un dia assolellat Bop va sortir a passejar i es va trobar un globus inflat atrapat a un arbre. Bop va sentir l'oportunitat de complir el seu somni i sense cap por i molt decidit, va ficar-se dins del globus, el va desenganxar i junts van pujar fins al cel.

Quan el globus estava a dalt va explotar i llavors Bop va caure dins d'un núvol. Allà ho podia veure tot i va sentir moltíssima alegria.

De cop i volta van topar amb un avió que els va fer girar i girar donant voltes fins que van anar a parar al núvol de l'arc de Sant Martí. Aquest núvol era diferent i especial. Llavors Bop va entendre que amb ell podria canviar el món.

A partir d'aquell dia tot dos van començar a canviar tot allò que contaminava per convertir al planeta en un lloc molt més saludable.

Muntanya exprés

Bernat Gea, 9 anys

INSTITUT ESCOLA SANT QUINTÍ DE MEDIONA

Aquell dia era dissabte i volia anar al parc d'atraccions del Tibidabo. Però uff...em feia molt de pal anar a Barcelona: m'havia de canviar, dutxar, posar benzina al cotxe, pagar el peatge, perdre hores senceres fent cua a l'autopista... Quina mandra!

Així que vaig despenjar el telèfon vaig marcar el número:

-Senyora muntanya del Tibidabo, necessitaria que vingués a Sant Quintí de Mediona, just allà on hi ha la de Clivelleres. Voldria passar el dia al seu parc d'atraccions.

-Cap problema, vinc de seguida. Compti que trigaré uns trenta minuts, depèn de si Montserrat em deixa passar; sinó hauré de donar la volta pels Pirineus i trigaré una estona més.

-Perfecte, ja l'espero!

Mentrestant, per fer temps, vaig preparar l'impermeable per pujar a les vagonetes dels troncs d'aigua, vaig comptar els diners que tenia a la cartera, vaig trucar al meu amic Dídac ...i quan me'n vaig adonar...

-Toc, toc, sóc el Tibidabo!

- Esperí, que de seguida baixo!

Va ser un dia fantàstic, meravellós: feia temps que no m'ho passava tan bé!

La princesa que volia jugar a futbol

Ivet Tura, 11 anys

ESCOLA MARE DE DÉU DEL SÒL DEL PONT – RODA DE TER

Fa molt i molt de...Bé, tampoc fa tant de temps, la veritat és que aquesta història és molt actual.

En un castell molt gran hi vivia un rei amb la seva filla. El rei era gran i molt corpulent i la seva filla, la princesa, era educada i bella, però segons el rei tenia un defecte: li agradava molt jugar a futbol. El rei deia que una princesa no podia jugar a futbol. Però si voleu que us digui un secret, el rei no l'havia vist mai jugar a futbol.

Un dia la princesa va decidir que li diria al seu pare que faria una obra de teatre, a veure si així per fi la veia jugar a futbol i així canviaria d'opinió.

Quan el rei va arribar a l'escenari, es va obrir el teló i va aparèixer la princesa amb pantalons curts i fent un tou de coses impressionants amb una pilota.

El rei va quedar bocabadat i des d'aquell dia va comprendre que tant un cavaller com una princesa poden jugar a futbol.

La mitja part d'aquesta història s'ha acabat, però el partit ha continuat.

La conilleta Rosada

Clara Lombarte, 11 anys

ESCOLA TAGAMANENT – LA GARRIGA

Vet aquí una vegada, una conilleta que es deia Rosada. Com diu el nom era d'un color molt estrany, rosa.

Cada dia sortia a estirar les cames i arribava a un prat molt gran, on sempre trobava una mena de caps amb dues tapes. Si les obria veia pàgines plenes de lletres, allò era un llibre.

Cada dia quan sortia a córrer se'l trobava i el fullejava. Un dia però, va veure que una persona tenia el llibre entre les mans, una noia el llegia atentament. Es va acostar, la noia la va veure i va dir: "Ets una conilleta molt bufona. Et diré Rosada." I se la va endur a casa seva.

Allà, la conilleta Rosada, va veure una prestatgeria plena de llibres.

No se sap com, però l'Emma, la noia que va trobar la Rosada, va aconseguir que la Rosada aprengués a llegir.

I van viure moltes aventures juntes en el món de la lectura!!!

Elles dues volen que se sàpiga, que siguis qui siguis, vinguis d'on vinguis o t'agradi el que t'agradi sempre pots entrar en el món màgic de llegir!!!!

La Rosa blanca i l'Àngel negre

Lucía Moya, 9 anys
ESCOLA CA N'ALZAMORA – RUBÍ

Un dia de Primavera, les flors tenien més color que mai i tenien una olor molt bona que feia que la gent estigués de bon humor. Hi havia tulipes de color groc, margarides molt blanques... Les roses, en aquella època, eren d'un color vermell sang preciós, però hi havia una rosa que no era com les demés. Era d'un color blanc paper molt bonic, tant, que els àngels s'acostaven a olorar-la. Tots els àngels que s'acostaven a olorar-la eren de color blanc, però, una vegada, es va apropar un àngel negre. El tractaven com si fos diferent, igual que a la rosa blanca, que mai agafaven per a fer poms per Sant Jordi, per ser d'un altre color. L'àngel negre no l'anava a veure per la seva olor, sinó , perquè se l'estimava. La rosa blanca i l'àngel negre van ser molt bons amics. Van reunir un grup de persones a les que també tractaven diferent, i ara, si algú les rebutjava, sempre tindrien a algú altre al seu costat.

Moralitat: Tots som iguals. Sempre tindrem a algú.

El Misteri De L'escola

Ainur Vilaseca, 9 anys

ESCOLA MAS I PERERA – VILAFRANCA DEL PENEDÈS

Quan van acabar les vacances d'estiu a l'escola van organitzar una activitat que consistia en passar una nit a l'escola. Va arribar el dia i tots els alumnes estaven molt emocionats i quan va arribar l'hora de dormir van començar a explicar llegendes de por...

Diuen que a l'escola tot sembla molt normal durant els matins, però quan es fa fosc el tercer pis es converteix en un laboratori de científics bojos, al menjador viu un vampir i pels passadissos es passeja un fantasma.

Una nena es va despertar a la nit i va sortir molt silenciosa cap al lavabo. El fantasma la va veure i la va portar a la planta del laboratori amb el científic boig.

- No fantasma!!! Si us plau, no em facis res!! Senyor científic si us plau!!

-Deia la nena tota espantada.

- Ui, ui, ui, però que són aquests crits!!! Nosaltres només volem jugar.

- Voleu ser els meus amics doncs? -Va dir la Sara.

- Clar!!! –I així va ser com van estar jugant.

I el conte s'ha acabat i aquí m'he quedat.

Esperem que, amb aquests contes i molts més que pots anar a buscar a la biblioteca, descobreixis les seves històries i t'animis a escriure els teus propis relats.

Ahhh! I no t'oblidis de recollir les aventures d'aquest estiu al carnet de viatge lector.

Estàs a punt? Som-hi!

